

Сергій Уривін.

ЗОНА

Забитий колодязь,
спустошених сіл вартівничий,
і луг, що зістарився,
бо не косили траву,
і хрест на дзвіниці,
в розкриллі хмарин мальовничих,
і місто безлюдне,
де госпдарює павук,
і дивні мужчини,
одягнені не по сезону –
це – зона... це – зона...
Ви входите зором у зону.

Зона

Ти, як сьогоднішнє чистилище людей,
Ти, наче сховище утрачених ідей,
Разом помилок, і поразок, і звитяг,
Ти, ніби захист світового майбуття.
Ти – всенародної трагедії музей,
Ти – факт історії, мов римський Козілей.
Охоронити й вірити – твоя судьба,
Охороняй і вір. Триває боротьба.

Іван Франко

ОЙ ТИ, ДІВЧИНО

Ой ти, дівчино, з горіха зерня,
Чом твоє серденько – колюче терня?
Чом твої устоньки – тиха молитва,
А твоє слово остре, як бритва?

Чом твої очі сяють тим чаром,
Що то запалює серце пожаром?
Ох, тії очі темніші ночі,
Хто в них задивиться – й сонця не хоче!
І чом твій усміх - для мене скрута
Серце бентежить, як буря люта?

Ой ти, дівчино, ясна зоре!
Ти мої радощі, ти моє горе!
Тебе видаючи, любити мушу,
Тебе кохаючи, загублю душу.

Роман Хоркавий

ДИПТИХ ЗНЕВІРИ.

Чорнобиль – чорний біль,
не білий і не світлий.
А преса звідусіль:
«Ах, як же ми розквітли!»
І диктор заодно: «В Чорнобилі – все в нормі.
Реактори давно вже білі а не чорні.
Для певності ми їх накрили саркофагом...
Хто бреше там на сміх
Під синьо-жовтим стягом?!
Ніяких жертв нема... І допустимі дози...
Тривожитесь дарма: нема життю загрози»
Чорнобиль – чорний біль
Душевний і тілесний.
Лиш чую звідусіль:
«Чи ми колись воскреснем?!»
Лиш чую звідусіль
Чи Бог вернути б зміг
Лани ті й гай за гаєм?
Можливо це і гріх
Що ми таке питаєм.
Можливо це і гріх.
Чорнобиль – чорний біль.
Його не забілити
Він – мов на рану сіль
Мов щент несамовитий.
Він – мов на рану сіль.

Старше Ю. 15-16 років

М. Балицька

ПІСНЯ СВОБОДИ

Українці – ми одна родина.
Хоч по всьому світу много нас.
Ми сини і дочки України
А вона – мов матінка одна.

Українці – ми велика сила,
Ми – Надія, Віра і Любов.
Хоч не раз недоля нас косила,
Ми на весь ріст піднімались знов.

Українці – з заходу до сходу,
Памятаймо – разом ми граніт.
Разом ми одна велика сила
Поєднав нас калиновий цвіт.

Підіймались – розправляли плечі,
І молитви слали до небес.
Не здолати сильного народу
Дух свободи у серцях воскрес.

Українці у цілому світі
Україна памятає нас.
Ми сини і дочки України
А вона мов матінка для нас.

Іван Франко

ГІМН

Не пора, не пора, не пора,
Москалеві, ляхові служить!
Довершилась України кривда стара, -
Нам пора для України жить.

Не пора, не пора, не пора,
За невидгаснів лить свою кров,
І любити царя, що наш люд обдира, -
Для України наша любов.

Не пора, не пора, не пора,
В рідну хату вносити роздор,
Хай пройде незгоди проклята пора,
Під України єднаймося прапор!

Бо пора це великая єсть
У завзятій, важкій боротьбі
Ми поляжем, щоб волю, і щастя, і честь,
Рідний краю здобути тобі!

П. Половко

УКРАЇНІ

Все пережила Україна,
Сумні сторінки всіх часів.
Лежала довго у руїнах.
Чекала волі своїх днів.

Все пережила наша мати,
Господь беріг для нас її.
Про це не можна забувати,
Живучим всім на цій землі.

Україна, Україна!
Світанковий рідний край.
Україні, Україні
Моє серце заспівай.

Не плач же більше, Україно!
Пишу сторінки не сумні.
Не будь ніколи у руїнах
У тебе руки золоті.

Всміхнися сонцем наша мати.
Збери під крила всіх дітей,
Будемо Богові співати
Що дарував свободи день.

Старше Ю. 15-16 років